

Δοκιμασίες: οι ευκαιρίες μας (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η πείρα της ζωής μάς αποκαλύπτει ότι «τίποτα απ’ όσα μας συμβαίνουν, δεν είναι τυχαίο». Όλα, ακόμα και αυτά που φαίνονται μικρά και ασήμαντα, έχουν ένα λόγο, ένα σκοπό, που στοχεύει στο καλό του ανθρώπου.

Η πρόνοια του Θεού για τον κάθε άνθρωπο ενεργεί ώστε και από τα αρνητικά να βγει κάτι θετικό. Βέβαια, το θετικό για τον καθένα διαφέρει ανάλογα με τις προτεραιότητές του και την αντίληψή του για το σκοπό της ζωής. Ένας πλεονέκτης π.χ. θετικό βλέπει καθετί που αυξάνει αυτό στο οποίο έχει προσκολλημένη την καρδιά του. Δεν μπορεί να αντιληφθεί ότι το να το στερηθεί και ν’ αποδεχτεί τη στέρηση θα του δώσει την ελευθερία.

Ευτυχώς, ο δικός μας Θεός, ο Θεός των Πατέρων μας, που μας αγαπά ουσιαστικά και τέλεια, δε διστάζει ν’ αφήσει το παιδί του να στερηθεί, να πονέσει, να δυσκολευτεί, προκειμένου να ελευθερωθεί από τις μέσα του δεσμεύσεις που του στερούν τη χαρά της ζωής. Όπως γίνεται με το θεράποντά μας ιατρό που δεν έχει

αναστολές στο να μας θεραπεύσει ακόμα και μέσα από δύσκολες συνθήκες θεραπευτικής αγωγής.

Είναι αναγκαίο να ξεκαθαρίσουμε μέσα μας ότι ο Θεός δεν τιμωρεί με τις όποιες δοκιμασίες μάς έλθουν. Ούτε προέρχονται απ' Αυτόν οι δοκιμασίες και τα δυσάρεστα της ζωής. Ως αγάπη, δεν μπορεί να τιμωρεί, απολαμβάνοντας τη θέα ενός ταλαίπωρου ανθρώπου εξ αιτίας των αμαρτιών του. Η αντίληψη περί του Θεού τιμωρού ή εκδικητού είναι αιρετική. Η Ορθοδοξία, ως η ορθή γνώμη-αντίληψη, μιλά για ένα Θεό που συν-πάσχει και συν-πορεύεται με τον αμαρτωλό, τον ταλαιπωρημένο, τον αδικημένο της ζωής.

Δεν αναιρεί όμως η αγάπη του Θεού την ωφέλεια που θα προέλθει από τις δοκιμασίες. Γιατί αυτές, αν ο άνθρωπος τις περνά με υπομονή κι εμπιστοσύνη κι ελπίδα, θα ταπεινώσουν το αταπείνωτο φρόνημα και θ' αποκαλύψουν την ομορφιά και το φως του εαυτού μας, του πλησίον και του Θεού, που ο εγωισμός και η έπαρση μας την κρύβουν.

Τελικά, όλα τα δύσκολα και δυσάρεστα, όπως και τα ωραία κι ευχάριστα, συμβάλλουν στην πνευματική μας ανάπτυξη, στη μορφοποίηση της προσωπικότητάς μας κατά το πρότυπο του Θεανδρικού προσώπου. Όχι όμως σε όλους ούτε στον ίδιο βαθμό, αλλά στο σημείο που θέλουμε να «μορφωθεί» μέσα μας ο Χριστός και να ζήσουμε τη ζωή Του. Η απαραβίαστη ελευθερία μας καθορίζει την πορεία μας, είτε στο φως είτε στο σκοτάδι, είτε στο Χριστό είτε

στην κόλαση.

Η στάση μας απέναντι στις δοκιμασίες είναι η έμπρακτη κατάθεση της θέλησής μας να πορευτούμε ή όχι την οδό του Κυρίου, δηλαδή την οδό της ολοκλήρωσής μας ως πρόσωπα προορισμένα για αιώνια ζωή, τώρα και πάντα.